

ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษา ในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชัยภูมิ
FACTORS AFFECTING EFFECTIVENESS OF SECONDARY SCHOOLS UNDER CHAIYAPHUM
PROVINCIAL ADMINISTRATIVE ORGANIZATION

ธัญญาพัฒน์ ฤาชา¹, รศ.ดร.ทัศนาศาสตร์², ผศ.ดร.สรายุทธ เศรษฐกิจ³, ดร.ราชันย์ บุญธิมมา⁴

Tananyaphat Ruecha, Tassana Sawangsakdi, Sarayut Sethakhajorn, Rachan Boontima

¹นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

²ที่ปรึกษาหลัก ผู้อำนวยการหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา

มหาวิทยาลัยปทุมธานี

³ที่ปรึกษาร่วม ประธานหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

⁴ที่ปรึกษาร่วม อาจารย์คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชัยภูมิ 2) ศึกษาปัจจัยระดับผู้บริหาร ระดับครูผู้สอนและระดับนักเรียนที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษา ในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชัยภูมิและ 3) สร้างโมเดลพหุระดับของปัจจัยระดับผู้บริหาร ระดับครูผู้สอน และระดับนักเรียนที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษา ในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชัยภูมิ กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้บริหาร ครูผู้สอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนมัธยมศึกษาในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชัยภูมิ จำนวน 26 โรงเรียน ปีการศึกษา 2555 จำนวน 1,797 คน ประกอบด้วย ผู้บริหาร 55 คน ครูผู้สอน 416 คน และนักเรียน 1,326 คน โดยใช้การสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม จำนวน 3 ฉบับ ได้แก่ ฉบับที่ 1 แบบสอบถามผู้บริหาร มีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.60-1.00 ค่าการจำแนกแหว่งระหว่าง .45 - .84 ค่าความเชื่อมั่นระหว่าง .86 - .95 ฉบับที่ 2 แบบสอบถามครูผู้สอน มีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.60-1.00 ค่าการจำแนกแหว่งระหว่าง .50 - .82 ค่าความเชื่อมั่นระหว่าง .85 - .91 ฉบับที่ 3 แบบสอบถามนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.60-1.00 ค่าการจำแนกแหว่งระหว่าง .53 - .79 ค่าความเชื่อมั่นระหว่าง .81 - .87 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการวิเคราะห์พหุระดับ

ผลการวิจัยพบว่า

1. ประสิทธิภาพของโรงเรียนมัธยมศึกษา ในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชัยภูมินักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยรวมมีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าร้อยละ 50 รายวิชาสุขศึกษาและพลศึกษามีคะแนนเฉลี่ยร้อยละสูงที่สุด ร้อยละ 52.64 และ 54.67 ตามลำดับ ส่วนรายวิชาคณิตศาสตร์มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละต่ำที่สุด ร้อยละ 20.65 และ 15.04 ตามลำดับ และครูมีความพึงพอใจในงานอยู่ในระดับมาก

2. ปัจจัยระดับผู้บริหาร พบว่าความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารส่งผลทางบวกต่อค่าเฉลี่ยประสิทธิผลของโรงเรียนรายโรงเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และพฤติกรรมการบริหารการเปลี่ยนแปลงกับพฤติกรรมผู้นำของผู้บริหารส่งผลทางบวกต่อค่าเฉลี่ยประสิทธิผลของโรงเรียนรายโรงเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับ

อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์การบริหารและวัฒนธรรมโรงเรียนไม่ส่งผลต่อค่าเฉลี่ยประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชัยภูมิรายโรงเรียน

3. ปัจจัยระดับครูผู้สอน พบว่า คุณภาพการสอนของครูส่งผลทางบวกต่อค่าเฉลี่ยประสิทธิผลของโรงเรียนรายห้องเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และพฤติกรรมการสอนของครูกับแรงจูงใจในการทำงานของครูส่งผลทางบวกต่อค่าเฉลี่ยประสิทธิผลของโรงเรียนรายห้องเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับการได้รับการสนับสนุนทางสังคมของครูไม่ส่งผลต่อค่าเฉลี่ยประสิทธิผลของโรงเรียนรายห้องเรียน

4. ปัจจัยระดับนักเรียน พบว่า พฤติกรรมการเรียนของนักเรียนส่งผลทางบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเจตคติต่อการเรียนของนักเรียน กับส่งเสริมการเรียนของผู้ปกครองส่งผลทางบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับระดับการศึกษาของผู้ปกครองกับฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองไม่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียน

5. โมเดลพหุระดับ พบว่า ปัจจัยระดับผู้บริหาร ปัจจัยระดับครูผู้สอนและปัจจัยระดับนักเรียนสามารถอธิบายค่าเฉลี่ยประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชัยภูมิ ดังนี้ ปัจจัยระดับผู้บริหาร ร้อยละ 48.7 ระดับครูผู้สอนร้อยละ 54.3 และระดับนักเรียนร้อยละ 60.3

คำสำคัญ : ประสิทธิผลของโรงเรียน ปัจจัยระดับผู้บริหาร ปัจจัยระดับครูผู้สอน ปัจจัยระดับนักเรียน

ABSTRACT

The objectives of this research were to 1) study the effectiveness level of secondary schools under Chaiyaphum Provincial Administrative Organization, 2) study the factors at School administrator level, Teacher level, and Student level affecting the effectiveness of secondary schools under Chaiyaphum Provincial Administrative Organization, 3) build a multi-level model of the factors at School administrator level, Teacher level, and Student level affecting the effectiveness of secondary schools under Chaiyaphum Provincial Administrative Organization. The samples consisted of 55 school administrators, 416 teachers of Matayomsuksa 3 and Matayomsuksa 6 level, and 1,326 Matayomsuksa 3 and Matayomsuksa 6 students, totally 1,797 samples, from 26 secondary schools under Chaiyaphum Provincial Administrative Organization, academic year 2012. They were acquired by multi-stage sampling technique. The tools used in the research were 3 versions of questionnaires: Version 1 for School administrators having IOC values between 0.60-1.00, discrimination values between .45 -.84, and reliability values between .8-.95; Version 2 for Teachers having IOC values between 0.60-1.00, discrimination values between .50 -.82, and reliability values between .85-.91; Version 3 for Matayomsuksa 3 and Matayomsuksa 6 students having IOC values between 0.60-1.00, discrimination values between .53 -.79, and reliability values between .81-.87. The statistics used for data analysis were percentage, mean, standard deviation, and multi-level analysis.

The research findings were as follows.

1. The effectiveness of secondary schools under Chaiyaphum Provincial Administrative Organization in terms of Matayomsuksa 3 and Matayomsuksa 6 students' learning achievement by overall was below 50% and found had highest mean scores in Health and Physical Education subjects of 52.64 % and 54.67% respectively, and had lowest mean scores in Mathematics subject of 20.65 % and 15.04% respectively. and teachers' work satisfaction by overall was at the high level.

2. The Student level factors found that Students' learning behaviors affecting positively the school effectiveness at .01 level of significance, and Student attitudes toward learning and Parent learning support affecting positively the school effectiveness at .05 level of significance. Parent education level and Parent economic status did not affect the school effectiveness.

3. The Teacher level factors found that Teachers' teaching quality affecting positively the school effectiveness at classroom level at .01 level of significance, and Teachers' teaching behaviors and Teacher work motivation affecting positively the mean scores of school effectiveness at classroom level at .05 level of significance. Teacher social support did not affect the school effectiveness at classroom level.

4. The School administrator level factors found that School administrators' academic leadership affecting positively the mean scores of school effectiveness at school level at .01 level of significance, and School administrators' change management behaviors and leader behavior affecting positively the mean scores of school effectiveness at school level at .05 level of significance. Age, Education level, Administrative experience, and School cultures did not affect school effectiveness of secondary schools under Chaiyaphum Provincial Administrative Organization at school level.

5. The multi-level model found that the School administrator level factors affecting school effectiveness of secondary schools under Chaiyaphum Provincial Administrative Organization at 48.7%, Teacher level factors were at 54.3%, and Student level factors were at 60.3%.

Keywords : School effectiveness, School administrator level factors, Teacher level factors, Student level factors

บทนำ

การศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนา ความรู้ความคิด ความประพฤติ ทักษะคิด ค่านิยมและคุณธรรมของบุคคล เพื่อให้เป็นพลเมืองดีมีคุณภาพและประสิทธิภาพ ซึ่งจะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศ รัฐบาลจึงได้ตราพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 [1] ขึ้นเพื่อเป็นกฎหมายแม่บทในการบริหารและการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคมและเทคโนโลยี และกำหนดให้องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นมีสิทธิที่จะจัดการศึกษาและเข้าไปมีส่วนร่วมจัดการศึกษา จากกฎหมายการกระจายอำนาจและการประเมินความพร้อมขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีความพร้อมในการจัดการศึกษา องค์การบริหารส่วนจังหวัดชัยภูมิจึงรับถ่ายโอนสถานศึกษาโดยความสมัครใจ จากโรงเรียนที่ตั้งเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต 1 เขต 2 และเขต 3 จำนวน 26 โรงเรียน ซึ่งการบริหารงานโรงเรียนประสบปัญหาและมีข้อจำกัดจำนวนมาก ทำให้คุณภาพนักเรียนอยู่ในระดับที่ไม่เป็นที่น่าพอใจ รายงานของสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา[2] พบว่า ผู้บริหารโรงเรียนส่วนใหญ่ขาดความรู้และทักษะในการเป็นผู้นำการใช้หลักสูตรไม่กล้าตัดสินใจเปลี่ยนแปลงหรือทำสิ่งใหม่ๆ ขาดความรู้และทักษะในการบริหารจัดการอย่างมีประสิทธิภาพ ส่วนครูขาดความรู้ความเข้าใจในการจัดทำหลักสูตรและขาดทักษะการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ การใช้สื่อเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา ขาดแคลนสื่ออุปกรณ์การเรียนการสอนและเทคโนโลยีเพื่อการศึกษาที่เหมาะสม นอกจากนี้ยังขาดการนิเทศอย่างเป็นระบบ ทัวถึงและต่อเนื่อง ด้านนักเรียนส่วนใหญ่มีความรู้ ทักษะไม่เพียงพอและไม่อาจตัดสินใจแก้ปัญหาได้อย่างมีเหตุผลที่ดีเพียงพอ จากการประเมินผลสัมฤทธิ์ด้านความรู้ความสามารถของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2554 คะแนนส่วนใหญ่จะต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ปีการศึกษา 2554 ต่ำกว่าปีการศึกษา 2553 เกือบทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้ ยกเว้น วิชาภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์และการงานอาชีพและเทคโนโลยี [3]

โรงเรียนเป็นองค์กรหรือสถาบันที่มีบทบาทหน้าที่ในการอบรมสั่งสอนให้นักเรียนเป็นคนมีความรู้ ความสามารถ มีคุณธรรมจริยธรรมและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้เหมาะสม นับว่าเป็นประสิทธิผลของโรงเรียน ซึ่งปัจจัยที่เกี่ยวข้อง ส่งเสริม สนับสนุนให้ประสิทธิผลอยู่ในระดับที่สามารถตอบสนองต่อจุดประสงค์หรือความต้องการและสามารถสร้างความพึงพอใจให้กับผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับโรงเรียนได้คือ การที่โรงเรียนสามารถผลิตนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและสามารถพัฒนานักเรียนให้มีทัศนคติทางบวกและสามารถปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมทั้งภายในและภายนอก รวมทั้งสามารถแก้ไขปัญหาภายในโรงเรียนทำให้เกิดความพึงพอใจในงาน [4] ประกอบกับแนวคิดโครงสร้างข้อมูลทางการศึกษา ที่มีโครงสร้างเป็นแบบพหุระดับ ที่นงลักษณ์ วิรัชชัย[5] สรุปว่าข้อมูลระดับนักเรียนเป็นข้อมูลระดับบุคคลที่เป็นหน่วยเล็กที่สุด จะได้รับอิทธิพลจากคุณลักษณะตัวแปรในระดับครูหรือชั้นเรียนซึ่งเป็นระดับชั้นของข้อมูลที่สูงกว่าและเป็นหน่วยวัดที่ใหญ่กว่า ขณะเดียวกันข้อมูลระดับครูก็จะได้รับอิทธิพลจากคุณลักษณะตัวแปรเกี่ยวกับผู้บริหาร ซึ่งเป็นระดับชั้นข้อมูลที่สูงกว่าระดับครูและสูงกว่าระดับนักเรียน นอกจากนี้ พบว่า ปัจจัยด้านชีวสังคมของครู พฤติกรรมการบริหาร พฤติกรรมการสอนของครู ประสิทธิภาพ ความสามัคคีของครู การได้รับการสนับสนุนทางสังคม พฤติกรรมด้านการเรียน การศึกษา และฐานะเศรษฐกิจของผู้ปกครอง วัฒนธรรมองค์กร ความจงรักภักดี แรงจูงใจ ทัศนคติของผู้บริหาร ปัจจัยต่างๆ เหล่านี้ มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของโรงเรียน ทั้งทางตรงและทางอ้อม และยังเป็นปัจจัยที่ใช้พยากรณ์ประสิทธิผลได้ [6] ซึ่งตรงแนวคิดของฮอยและมิสเกล[4] ที่สรุปว่า ตัวบ่งชี้ประสิทธิผลของสถานศึกษาหรือความสำเร็จในสถานศึกษา ประกอบด้วยพฤติกรรมทางการเรียนของนักเรียน สถานศึกษาที่มีชื่อเสียงและครูมีความพึงพอใจในงาน โดยที่ปัจจัยดังกล่าว สามารถที่จะจำแนกเป็นกลุ่มของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของโรงเรียน คือ กลุ่มปัจจัยด้านนักเรียน ด้านครูและปัจจัยด้านผู้บริหาร

การศึกษาครั้งนี้ จึงเป็นการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชัยภูมิ เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาปรับปรุงการบริหารงานและเสริมสร้างแรงจูงใจในการบริหารงานของผู้บริหารโรงเรียนให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้นเป็นผู้บริหารมืออาชีพและจัดการศึกษาได้บรรลุเป้าหมาย

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชัยภูมิ
2. เพื่อศึกษาปัจจัยระดับผู้บริหาร ระดับครูผู้สอนและระดับนักเรียนที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชัยภูมิ
3. เพื่อสร้างโมเดลพหุระดับของปัจจัยระดับผู้บริหาร ระดับครูผู้สอน และระดับนักเรียน ที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษา ในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชัยภูมิ

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากร ได้แก่ ผู้บริหาร ครูผู้สอนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 และนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนมัธยมศึกษา ในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชัยภูมิ จำนวน 26 โรงเรียน ปีการศึกษา 2555 จำนวน 4,996 คน ประกอบด้วย ผู้บริหาร 55 คน ครู 751 คน และนักเรียน 4,190 คน กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้บริหาร ครูระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 และ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนมัธยมศึกษา ในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชัยภูมิ จำนวน 26 โรงเรียน ปีการศึกษา 2555 จำนวน 1,797 คน ประกอบด้วย ผู้บริหาร 55 คน ครู 416 คนและนักเรียน 1,326 คน กลุ่มตัวอย่างโดยใช้เทคนิคแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แบบสอบถาม จำนวน 3 ฉบับ ฉบับที่ 1 แบบสอบถามผู้บริหาร มีทั้งหมด 5 ตอน มีค่าความเชื่อมั่นระหว่าง .86 - .95 ฉบับที่ 2 แบบสอบถามครู มีทั้งหมด 6 ตอน มี ค่าความเชื่อมั่น

ระหว่าง .85 - .91 ฉบับที่ 3 มีทั้งหมด 4 ตอน แบบสอบถามนักเรียน มีค่าความเชื่อมั่นระหว่าง.81 - .87 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการวิเคราะห์พหุระดับ

สรุปผลการวิจัย

การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษา ในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชัยภูมิ สรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์การวิจัย ดังนี้

1. ประสิทธิภาพของโรงเรียนมัธยมศึกษา ในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชัยภูมิ

1.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน โดยใช้คะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบระดับชาติ (O-NET) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่าภาพรวม คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าร้อยละ 50

เมื่อพิจารณาเป็นรายวิชา พบว่า รายวิชาสุศึกษาและพลศึกษามีคะแนนเฉลี่ยร้อยละสูงสุด ร้อยละ 52.64 และ 54.67 ตามลำดับ ส่วนรายวิชาคณิตศาสตร์มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละต่ำที่สุด ร้อยละ 20.65 และ 15.04 ตามลำดับ

1.2 ความพึงพอใจในงานของครู โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ความพึงพอใจกับเพื่อนครูหลังจากที่ได้ทำงานร่วมกันมีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมา พึงพอใจในวิธีการบริหารงานของผู้บริหารโรงเรียน และความพึงพอใจที่มีความรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่าในโรงเรียนมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด

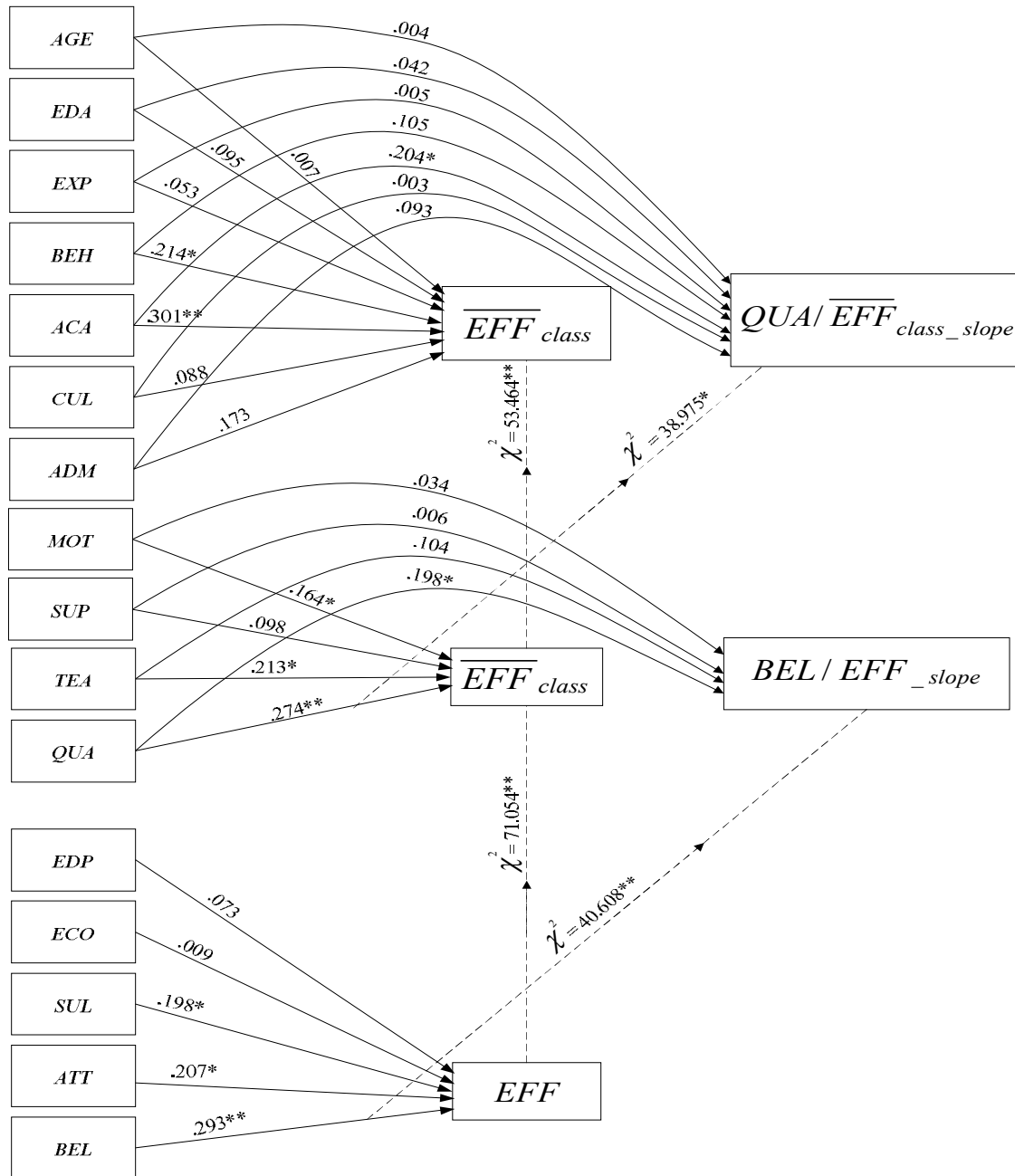
2. ปัจจัยระดับผู้บริหาร ระดับครูผู้สอนและระดับนักเรียนที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษา ในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชัยภูมิ

2.1 ปัจจัยระดับผู้บริหาร ความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารส่งผลทางบวกต่อค่าเฉลี่ยประสิทธิผลของโรงเรียนรายโรงเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และพฤติกรรมกรรมการบริหารการเปลี่ยนแปลงกับพฤติกรรมผู้นำของผู้บริหารส่งผลทางบวกต่อค่าเฉลี่ยประสิทธิผลของโรงเรียนรายโรงเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับอายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์การบริหารและวัฒนธรรมโรงเรียนไม่ส่งผลต่อค่าเฉลี่ยประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชัยภูมิรายโรงเรียน นอกจากนี้ยังพบว่าความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารส่งผลทางบวกต่อค่าสัมประสิทธิ์การส่งผลของคุณภาพการสอนของครูที่มีผลต่อค่าเฉลี่ยประสิทธิผลของโรงเรียนรายห้องเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับอายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์การบริหาร พฤติกรรมผู้นำ ความเป็นผู้นำทางวิชาการ วัฒนธรรมโรงเรียนและพฤติกรรมกรรมการบริหารการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหาร ไม่ส่งผลต่อค่าสัมประสิทธิ์การส่งผลของคุณภาพการสอนของครูที่มีผลต่อค่าเฉลี่ยประสิทธิผลของโรงเรียนรายห้องเรียน

2.2 ปัจจัยระดับครู คุณภาพการสอนของครูส่งผลทางบวกต่อค่าเฉลี่ยประสิทธิผลของโรงเรียนรายห้องเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และพฤติกรรมการสอนของครูกับแรงจูงใจในการทำงานของครูส่งผลทางบวกต่อค่าเฉลี่ยประสิทธิผลของโรงเรียนรายห้องเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับการได้รับการสนับสนุนทางสังคมของครูไม่ส่งผลต่อค่าเฉลี่ยประสิทธิผลของโรงเรียนรายห้องเรียน นอกจากนี้ยังพบว่า คุณภาพการสอนของครูส่งผลทางบวกต่อค่าสัมประสิทธิ์การส่งผลของพฤติกรรมนักเรียนที่ผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับแรงจูงใจในการทำงาน การได้รับการสนับสนุนทางสังคม และพฤติกรรมการสอนของครูไม่ส่งผลต่อค่าสัมประสิทธิ์การส่งผลของพฤติกรรมนักเรียนของนักเรียนที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียน

2.3 ปัจจัยระดับนักเรียน พฤติกรรมการเรียนของนักเรียนส่งผลทางบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเจตคติต่อการเรียนของนักเรียนกับการส่งเสริมการเรียนของผู้ปกครองส่งผลทางบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับระดับการศึกษาของผู้ปกครองกับฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองไม่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียน

3. โมเดลพหุระดับ พบว่า ปัจจัยระดับผู้บริหาร ปัจจัยระดับครูและปัจจัยระดับนักเรียน สามารถอธิบายค่าเฉลี่ยประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชัยภูมิ ดังนี้ ปัจจัยระดับผู้บริหาร ร้อยละ 48.7 ระดับครูร้อยละ 54.3 และระดับนักเรียนร้อยละ 60.3 **ดังภาพที่ 1**

ภาพที่ 1 โมเดลพหุระดับของปัจจัยระดับผู้บริหาร ปัจจัยระดับครู ปัจจัยระดับ นักเรียน ที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษา ในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชัยภูมิ จากโมเดลสรุปได้ดังนี้ ปัจจัยระดับนักเรียนพบว่า พฤติกรรมการเรียนของนักเรียนส่งผลทางบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเจตคติต่อการเรียนของนักเรียน การส่งเสริมการเรียนของผู้ปกครอง

ส่งผลทางบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับระดับการศึกษาของผู้ปกครองกับฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองไม่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียน และยังพบว่าพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมีความแปรปรวนมากพอที่จะสามารถนำไปเป็นตัวแปรตามในการวิเคราะห์ที่ระดับที่สองได้ ดังนั้นตัวแปรตามระดับที่สองจึงมี 2 ตัวแปร ได้แก่ ค่าเฉลี่ยประสิทธิผลของโรงเรียนรายห้องเรียน (EFF_{class}) และค่าสัมประสิทธิ์การส่งผลของพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียน (BEL/EFF_{slope}) ปัจจัยระดับครู พบว่าคุณภาพการสอนของครูส่งผลทางบวกต่อค่าเฉลี่ยประสิทธิผลของโรงเรียนรายห้องเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และพฤติกรรมการสอนของครูกับแรงจูงใจในการทำงานของครูส่งผลทางบวกต่อค่าเฉลี่ยประสิทธิผลของโรงเรียนรายห้องเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับการได้รับการสนับสนุนทางสังคมของครูไม่ส่งผลต่อค่าเฉลี่ยประสิทธิผลของโรงเรียนรายห้องเรียนและคุณภาพการสอนของครูส่งผลทางบวกต่อค่าสัมประสิทธิ์การส่งผลของพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับแรงจูงใจในการทำงาน การได้รับการสนับสนุนทางสังคม และพฤติกรรมการสอนของครูไม่ส่งผลต่อค่าสัมประสิทธิ์การส่งผลของพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียน และยังพบว่าคุณภาพการสอนของครูที่มีผลต่อค่าเฉลี่ยประสิทธิผลของโรงเรียนรายห้องเรียนมีความแปรปรวนมากพอที่จะสามารถนำไปเป็นตัวแปรตามในการวิเคราะห์ที่ระดับที่สามได้ ดังนั้นตัวแปรตามระดับที่สามจึงมี 2 ตัวแปร ได้แก่ ค่าเฉลี่ยประสิทธิผลของโรงเรียนรายโรงเรียน (EFF_{school}) และค่าสัมประสิทธิ์การส่งผลของคุณภาพการสอนของครูที่มีผลต่อค่าเฉลี่ยประสิทธิผลของโรงเรียนรายห้องเรียน (QUA/EFF_{class_slope}) และปัจจัยระดับผู้บริหาร พบว่า ความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารส่งผลทางบวกต่อค่าเฉลี่ยประสิทธิผลของโรงเรียนรายโรงเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และพฤติกรรมกรรมการบริหารการเปลี่ยนแปลงกับพฤติกรรมผู้นำของผู้บริหารส่งผลทางบวกต่อค่าเฉลี่ยประสิทธิผลของโรงเรียนรายโรงเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับอายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์การบริหาร และวัฒนธรรมโรงเรียนไม่ส่งผลต่อค่าเฉลี่ยประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชัยภูมิรายโรงเรียนและความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารส่งผลทางบวกต่อค่าสัมประสิทธิ์การส่งผลของคุณภาพการสอนของครูที่มีผลต่อค่าเฉลี่ยประสิทธิผลของโรงเรียนรายห้องเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับอายุระดับการศึกษา ประสบการณ์การบริหาร พฤติกรรมผู้นำ ความเป็นผู้นำทางวิชาการ วัฒนธรรมโรงเรียนและพฤติกรรมกรรมการบริหารการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารไม่ส่งผลต่อค่าสัมประสิทธิ์ การส่งผลของคุณภาพการสอนของครูที่มีผลต่อค่าเฉลี่ยประสิทธิผลของโรงเรียนรายห้องเรียน

อภิปรายผล

1. ประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชัยภูมิมีเกณฑ์ในการประเมิน 2 ประการ ดังนี้

1.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน โดยดูจากคะแนนเฉลี่ยร้อยละจากการสอบ O-NET ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่า คะแนนเฉลี่ยร้อยละทั้ง 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ต่ำกว่า ร้อยละ 50 ทั้งนี้เนื่องจาก ผลการเรียนรู้ในรายวิชาต่างๆ ที่นักเรียนได้รับเกิดจากการสอนของครูที่มุ่งเน้นด้านความจำ โดยละเลยการพัฒนา ด้านอื่นๆ ของนักเรียน เช่น ความคิดสร้างสรรค์ ความเชื่อมั่นในตนเอง ซึ่งในการออกข้อสอบ O-NET ไม่ได้ออกด้านความจำอย่างเดียว แต่เป็นการออกข้อสอบที่วัดทักษะที่หลากหลายครอบคลุมกับวิชาคณิตศาสตร์เป็นวิชาที่จัดลำดับขั้นตอนการสอน เนื้อหาจากง่ายไปหายาก แต่ละเนื้อหามีความสัมพันธ์กันเป็นลูกโซ่ ความรู้ที่ได้รับจากการเรียนครั้งที่ผ่านมาแล้วต้องนำมาใช้เป็นส่วนหนึ่งในกระบวนการเรียนรู้ของปัจจุบัน เมื่อนักเรียนมีความรู้พื้นฐานเดิมด้านคณิตศาสตร์ไม่ดีก็จะส่งผลให้

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ต่ำไปด้วย ส่วนวิชาสุขศึกษาและพลศึกษาที่มีค่าเฉลี่ยร้อยละสูงสุด เนื่องจากเป็นวิชาที่เน้นปฏิบัติและนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน โดยตรงอยู่ตลอดเวลาจึงทำให้นักเรียนซึมซับ จนเกิดความเคยชินและเรียนรู้ได้เองโดยอัตโนมัติ นอกจากนี้เนื้อหาวิชาที่ไม่ได้ยากจนเกินไปจึงส่งผลให้นักเรียนทำข้อสอบ O-NET ได้ดีและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง สอดคล้องกับแนวคิดของ ฮอยและมิสเกล[4] และ ฐัญญา คำภูแก้ว[7] ที่พบว่าความรู้พื้นฐานเดิม เจตคติต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์และความตั้งใจเรียน มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

1.2 ความพึงพอใจในงานของครู พบว่า มีความพึงพอใจในงานของครูโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ทุกข้อมีความพึงพอใจในงานของครูอยู่ในระดับมาก โดยความพึงพอใจกับเพื่อนครูหลังจากที่ได้ทำงานร่วมกัน มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ทั้งนี้เนื่องจาก การจัดการเรียนการสอนใน โรงเรียนครูต้องมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนครูด้วยกันและได้รับการยอมรับจากเพื่อนครูเพื่อสร้างกิจกรรมให้นักเรียนได้เรียนรู้ร่วมกัน สอดคล้องกับแนวคิดของเจกและบริทท์ [8] ที่ว่าบุคคลมีความพึงพอใจเมื่อรู้สึกว่าได้ประสบความสำเร็จในผลงาน รู้สึกว่าได้รับการยกย่องและรู้สึกว่ามีโอกาสก้าวหน้าในงาน

2. ปัจจัยระดับผู้บริหาร ระดับครูและระดับนักเรียนที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษา ในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชัยภูมิ

2.1 ปัจจัยระดับผู้บริหาร

2.1.1 ความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารส่งผลทางบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชัยภูมิ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้เนื่องจากผู้บริหารเป็นผู้นำในการดำเนินกิจกรรมในโรงเรียน เพื่อการบรรลุเป้าหมายของโรงเรียนจึงต้องมีความรู้ความสามารถและทักษะต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นทักษะทางด้านเทคนิค ทักษะทางด้านมนุษยสัมพันธ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะและความรู้ด้านการศึกษาและการจัดการเรียนการสอนนั้น จะทำให้ผู้บริหารจะเป็นผู้นำทางวิชาการแก่ครูได้เป็นอย่างดี ซึ่งจะนำไปสู่ประสิทธิผลของโรงเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งประสิทธิผลในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนและยังเป็นปัจจัยที่สามารถพัฒนานักเรียนให้มีทัศนคติในทางบวกต่อการเรียนได้อีกและสอดคล้องกับแนวคิดของ บลัมเบิร์กและกรีนฟิลด์[9] ที่สรุปว่า ความเป็นผู้นำทางวิชาการ เป็นการกระทำที่ผู้บริหารปฏิบัติด้วยความตั้งใจ เพื่อให้เกิดสภาพที่เอื้อต่อการทำงานของครูและการเรียนรู้ของนักเรียนอันจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน สอดคล้องกับจำเนียร แจ่มอำพร[10] ที่พบว่า ปัจจัยระดับโรงเรียนความเป็นผู้นำทางวิชาการมีอิทธิพลเชิงบวกต่อความรู้พื้นฐานเดิมของนักเรียน

2.1.2 พฤติกรรมการบริหารการเปลี่ยนแปลง ส่งผลทางบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชัยภูมิ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ทั้งนี้เนื่องจากผู้บริหารเป็นผู้นำในการปรับเปลี่ยนสิ่งต่างๆ ในโรงเรียน นำวิธีการใหม่ๆ มาปรับปรุงการบริหารงานเพื่อความก้าวหน้าของโรงเรียน ถ่ายทอดความคิดในการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้ครูและผู้เกี่ยวข้องทราบ ส่งเสริมครูและกระตุ้น ให้คิดค้นวิธีการใหม่ๆ ในการปฏิบัติงานเพื่อจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงสู่สิ่งใหม่ที่แตกต่างจากเดิม แต่ยังคงรักษาสิ่งเดิมที่ดีอยู่ให้คงไว้ นำสิ่งใหม่มาแก้ไขจุดบกพร่องเพื่อให้โรงเรียนเกิดประสิทธิผล สอดคล้องกับแนวคิดของ อัมพวัน ภัทรลิขิต[11] สรุปว่า ทักษะการบริหารการเปลี่ยนแปลงเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับยุทธศาสตร์การปฏิบัติตามวิสัยทัศน์ให้บังเกิดผลและสอดคล้องกับสุวัฒน์ วิวัฒน์านนท์[12] พบว่า พฤติกรรมการบริหารการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหาร โรงเรียนมีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อความพึงพอใจในงานของครู

2.1.3 พฤติกรรมผู้นำ ส่งผลทางบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชัยภูมิ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เนื่องจากผู้นำมีความหมายและความสำคัญต่อองค์กรมากเพราะจะนำองค์กรไปสู่ความสำเร็จ ตามสนับสนุนและสร้างขวัญกำลังใจแก่ครูและบุคลากรที่เกี่ยวข้อง กำกับติดตามการปฏิบัติงานและ

ให้คำแนะนำ ปรีกษา เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องที่จะทำให้งานไม่บรรลุตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับแนวคิดของพรเทพ ทศนสุวรรณ[13] ที่สรุปว่า พฤติกรรมผู้นำเป็นผู้ที่มีหลักการบริหารที่ดี มีความสามารถในการบริหาร จัดระบบบริหาร มีความรอบรู้ มีความยุติธรรม มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี เป็นแบบอย่างที่ดี เป็นผู้ให้คุณ และให้โทษ ช่วยลดสิ่งผิดพลาดที่เกิดขึ้นเพื่อให้โรงเรียนมีประสิทธิผลตามเป้าหมายที่ใ้วางไว้ สอดคล้องกับมัญญู เชื้อชาติ[14] ที่วิจัยพบว่าปัจจัยระดับโรงเรียน พฤติกรรมการบริหารด้านการเป็นผู้นำ มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการบริหารงานวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 ปัจจัยระดับครู

2.2.1 คุณภาพการสอนของครูส่งผลทางบวกต่อค่าเฉลี่ยประสิทธิผลของโรงเรียนรายห้องเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้เนื่องจากการที่ครูได้แสดงความสามารถในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนด้วยการอธิบาย การกระตุ้นให้คิด การเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ซักถาม การชี้แนะ การให้นักเรียนมีส่วนร่วมและเรียนด้วยการกระทำด้วยตนเองในขณะที่ทำการสอนมีการเสริมแรงให้กับนักเรียนโดยมีการให้ข้อมูลย้อนกลับและแก้ไขข้อบกพร่อง สอดคล้องกับสมจิต อุดม[15] ที่อธิบายว่าถ้าให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จ ควรคำนึงถึงคุณภาพการสอนของครู และพบว่า ปัจจัยระดับห้องเรียน ได้แก่ คุณภาพการสอนของครู เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหาร โรงเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 สอดคล้องกับราชนันท์ บุญธิมมา[16] สรุปว่าคุณภาพการสอนของครูมีอิทธิพลต่อความสนใจในการเรียนของนักเรียน และมีอิทธิพลส่งผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.2.2 พฤติกรรมการสอนของครู ส่งผลทางบวกต่อค่าเฉลี่ยประสิทธิผลของ โรงเรียนรายห้องเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เนื่องจากพฤติกรรมการเรียนเป็นการกระทำที่เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของครู เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยการให้ความรัก ความเมตตา ความเข้าใจ ความเอาใจใส่ดูแล อย่างเต็มกำลังความสามารถ เพื่อช่วยให้นักเรียนเกิดการพัฒนารการเรียนรู้ตามศักยภาพของแต่ละคน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ พิมพอร์ สดเอี่ยม[6] ที่สรุปว่า การสอนที่ช่วยให้นักเรียนประสบผลสำเร็จ คือ การเตรียมการสอน กำหนดจุดประสงค์ เลือกเนื้อหา เลือกกิจกรรม ที่เน้นการสอนจริงตามแผนที่วางไว้ และมีเครื่องมือที่เหมาะสมในการวัดประเมินผล และสอดคล้องกับสุวัฒน์ วิวัฒน์นันท์[12] ที่พบว่า พฤติกรรมการสอนของครู มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและมีอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกต่อคุณธรรม จริยธรรมของนักเรียน

2.2.3 แรงจูงใจในการทำงานของครู ส่งผลทางบวกต่อค่าเฉลี่ยประสิทธิผลของโรงเรียนรายห้องเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เนื่องจากแรงจูงใจในการทำงานของครู เป็นพลังกระตุ้นให้ครูในการปฏิบัติงาน ซึ่งได้จากผู้บริหารและเพื่อนร่วมงาน โดยเฉพาะผู้บริหารที่มีความสามารถในการสร้างแรงจูงใจในการทำงานให้กับครูได้ จะก่อให้เกิดการทำงานที่ประสบผลสำเร็จอย่างสูง เมื่อครูได้รับแรงจูงใจในการทำงานแล้ว จะทำให้ครูสามารถที่จะปฏิบัติการสอนได้ดี มีความตั้งใจในการปฏิบัติการสอนอย่างเต็มที่ เพื่อก่อให้เกิดผลต่อนักเรียนอย่างสูงสุด ส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ที่สูงขึ้น โรงเรียนมีประสิทธิภาพมากขึ้น สอดคล้องกับแนวคิดของอริรัตน์ หิรัญโร[17] ที่สรุปว่า แรงจูงใจในการทำงานเป็นพลังกระตุ้นให้บุคคลทำงานให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ และสอดคล้องกับสมจิต อุดม[15] ที่พบว่า ความพึงพอใจในการทำงานของครูส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหาร

2.3 ปัจจัยระดับนักเรียน

2.3.1 พฤติกรรมการเรียนของนักเรียนส่งผลทางบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้เนื่องจากพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน เป็นความสนใจใฝ่รู้และการเอาใจใส่ต่อบทเรียน เชื่อฟังครูผู้สอน

ร่วมมือในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน แลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเพื่อนนักเรียน แสดงออกเป็นพฤติกรรมให้เห็นถึงความกระตือรือร้น ความสนใจ ความตั้งใจ ความรับผิดชอบและสามารถรู้จักวางแผนการเรียนตลอดจนวิธีการเรียน สอดคล้องกับแนวคิดของ ราชันย์ บุญธิมา[16] ที่สรุปว่าพฤติกรรมของนักเรียน คือความสนใจใฝ่รู้ใฝ่เรียน กระตือรือร้น ตั้งใจในการเรียน เชื่อฟังคำสั่งสอนของครู อาจารย์ รู้จักวางแผนการเรียนและให้ความร่วมมือกับการจัดกิจกรรมและพบว่า พฤติกรรมการเรียนของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับประสิทธิผลของโรงเรียนและเป็นปัจจัยที่เอื้อต่อการนำหลักสูตรไปใช้ให้ประสบผลสำเร็จ โดยตรง

2.3.2 เจตคติต่อการเรียนของนักเรียน ส่งผลทางบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เนื่องจากเจตคติเป็นความรู้สึกรู้สึกหรือความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อเนื้อหาวิชา การเรียนรู้ของนักเรียน การสอนของครูและประโยชน์ที่นักเรียนได้รับจากโรงเรียน หากนักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนก็จะส่งผลให้นักเรียนมีความสนใจ ความรู้สึกรู้สึกที่ดีต่อการเรียนวิชานั้น ชอบวิธีการสอนของครูทำให้นักเรียนมีความตั้งใจเรียน ขยัน มีความรับผิดชอบต่อวิชาเรียน ส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น สอดคล้องกับแนวคิดของจำเนียร แจ่มอำพร[10] พบว่า เจตคติต่อการเรียนของนักเรียน มีอิทธิพลเชิงบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

2.3.3 การส่งเสริมการเรียนของผู้ปกครอง ส่งผลทางบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เนื่องจากการที่บิดามารดา หรือผู้ปกครอง ให้การสนับสนุนการเรียนรู้ของนักเรียนซึ่งจะช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียน การที่บิดามารดาให้การส่งเสริม ให้กำลังใจ ให้คำแนะนำในการเรียนของนักเรียน ทำให้นักเรียนมีกำลังใจในการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น สอดคล้องกับแนวคิดของ เพ็ญศรี ชินดาปัญญากุล[18] ที่สรุปว่า การที่ผู้ปกครองจัดหาอุปกรณ์การเรียนให้ ให้ความช่วยเหลือ ให้ความเอาใจใส่ ติดตามผลการเรียน ให้กำลังใจแก่นักเรียน จะช่วยให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น สอดคล้องกับรุ่งทิพย์ พรหมศิริ[19] ที่พบว่า การส่งเสริมการเรียนของผู้ปกครองมีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

1. ควรมีนโยบายที่ให้ความสำคัญในการเสริมสร้างภาวะความเป็นผู้นำทางวิชาการและพัฒนาคุณภาพการสอนของครู โดยกำหนดมาตรการในการพัฒนาภาวะความเป็นผู้นำทางวิชาการให้กับผู้บริหารและพัฒนาคุณภาพการสอนหรือปรับเปลี่ยนพฤติกรรมกรรมการจัดการเรียนรู้ของครูด้วยวิธีการที่หลากหลายรูปแบบ เช่น การอบรมพัฒนา การศึกษาดูงาน การสร้างเครือข่ายการพัฒนาสถานศึกษาทั้งในสังกัดและระหว่างสังกัด เป็นต้น เพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์และเพิ่มศักยภาพให้สถานศึกษาสู่ความเป็นเลิศ

2. ควรส่งเสริมให้โรงเรียนให้ความสนใจ กำกับดูแลพฤติกรรมกรเรียนของนักเรียนอย่างใกล้ชิดและจริงจัง

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยในครั้งต่อไป

1. การวิจัยนี้ศึกษาเฉพาะ โรงเรียนมัธยมศึกษาในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชัยภูมิเท่านั้น ดังนั้นควรมีการศึกษาในเขตอื่นๆ หรือทำการศึกษาในโรงเรียนอื่น
2. การวิจัยครั้งต่อไปน่าจะศึกษาปัจจัยอื่นเพิ่ม เช่น ขนาดโรงเรียน ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมและปัจจัยด้านงบประมาณ เป็นต้น

3. ควรทำการวิจัยเปรียบเทียบประเด็นเดียวกัน โดยเปรียบเทียบระหว่างโรงเรียนของสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชัยภูมิกับโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่มัธยมศึกษา เพื่อนำข้อค้นพบที่ได้มาพัฒนา ปรับปรุงปัจจัยต่างๆ ให้ตรงกับหน่วยงานและเพื่อเป็นข้อมูลในการจัดการศึกษาระดับนโยบาย

เอกสารอ้างอิง

- [1] กระทรวงศึกษาธิการ. (2553). *พระราชบัญญัติการศึกษาชาติ 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553*. กรุงเทพฯ: อรุณสภาคลาดพร้าว.
- [2] สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2553). *รายงานการติดตามการจัดการศึกษาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ปี 2551*. กรุงเทพฯ: บริษัท เพลิน สตูดิโอ จำกัด.
- [3] สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2554). *สารสนเทศผลการเรียนเฉลี่ย GPA*. ค้น เมื่อวันที่ 10 กรกฎาคม 2554, จาก <http://gpa.mol.go.th/GPA>.
- [4] Hoy, W. K. & Miskel, C. G. (2001). *Educational Administration Theory, Research and Practice*. (6th ed.). New York : McGraw – Hill.
- [5] นงลักษณ์ วิรัชชัย. (2542). *โมเดลริสเรล : สถิติวิเคราะห์สำหรับการวิจัย*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- [6] พิมพ์อร สดเอี่ยม. (2547). *ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลการบริหารวิชาการของสาขาวิชาในระดับบัณฑิตวิทยาลัยของสถาบันราชภัฏ*. วิทยานิพนธ์การศึกษาศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- [7] จิณฎา คำภูแก้ว. (2553). *โมเดลสมการ โครงสร้างพระระดับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุขราชธานี*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวัดผลการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- [8] Jex, S. & Britt, T. (2008). *Organizational Psychology: A Scientist-practitioner Approach*. 2nd ed. New York: Wiley.
- [9] Blumberg & Greenfird. (1980). Research in Educational Administration in the United States and Canada : An Overview and Critique. *Educational Administration*, 8 (1): 207-245.
- [10] จำเนียร แจ่มอำพร. (2557). *ปัจจัยเชิงพระระดับที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์.
- [11] อัมพวัน ภัทรลิขิต. (2547). *วิสัยทัศน์และพฤติกรรมกรรมการบริหารการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหาร สถานศึกษาในอำเภอเมืองลำพูน*. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- [12] สุวัฒน์ วิวัฒน์านนท์. (2548). *ปัจจัยเชิงพระระดับที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียน มัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยวงษ์ชวลิตกุล.
- [13] พรเทพ ทศนสุวรรณ. (2553). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมผู้นำของผู้บริหารกับการมีส่วนร่วมในการปฏิบัติงานของบุคลากรในศูนย์การศึกษานอกระบบและการศึกษา*

- ตามอัยยาศัยอำเภอในเขตจังหวัดพระนครศรีอยุธยา. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.
- [14] มนูญ เชื้อชาติ. (2554). ปัจจัยพระระดับที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการบริหารงานวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษาขั้นพื้นฐานในภาคตะวันออกเฉียง. วิทยานิพนธ์ การศึกษาคุญภูมิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา.
- [15] สมจิตร อุดม. (2547). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารโรงเรียนเอกชนระดับประถมศึกษาในภาคใต้. วิทยานิพนธ์การศึกษาคุญภูมิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- [16] ราชนัน บุญธิมมา. (2542). ปัจจัยที่เอื้อต่อผลสำเร็จของการนำหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นไปปฏิบัติ : กรณีศึกษาโรงเรียนมัธยมศึกษาจังหวัดเชียงราย. วิทยานิพนธ์ การศึกษาคุญภูมิต สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาหลักสูตร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- [17] อริรัตน์ หิรัญโย. (2532). แบบผู้นำที่ส่งผลต่อแรงจูงใจและความพอใจในการทำงานของอาจารย์ในสถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา. กรุงเทพฯ : ฐานข้อมูลวิทยานิพนธ์ไทย.
- [18] เพ็ญศรี ชินดาปัญญากุล. (2533). วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- [19] รุ่งทิพย์ พรหมศิริ. (2549). ปัจจัยเชิงพระระดับที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของสถานศึกษาที่ดำเนินการตามโครงการจัดการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. วิทยานิพนธ์การศึกษาคุญภูมิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา.